

[Kofod-Svendsen]

siges ét ord om familien i dette papir. Kulturen er heller ikke kommet med. Og så er det måske De Radikales fortjeneste, at kirken heller ikke er blevet nævnt i papiret; det skete bl.a. klart i den åbningstale, statsministeren tidligere holdt. Retspolitikken synes vi også har fået en stedmoderlig behandling. Hele ældrepolitikken er faktisk også gået i glemmebogen, efter at De Radikale er kommet i regering. Og hvad med de handicappede? Der er ingen antydning på disse områder. Det synes jeg er den store mangel ved dette udspil. Der er for mange spørgsmål, der står ubesvarede, når man har læst denne tale.

Derimod hørte jeg med interesse hr. Ivar Hansens indlæg om familiepolitik, hvor Venstre gik stærkt ind for, at den enkelte familie fik valgfrihed. Det blev også sagt under valgkampen, og Kristeligt Folkeparti er helt enig i det, men det har vi heller ikke set i statsministerens tiltrædelseserklæring. Derfor er jeg meget spændt på, hvad det betyder, at Venstre på den ene side taler stærkt for det, men at der overhovedet ikke er ét ord om familien i dette papir. Betyder det, at det er noget, Venstre tager frem under valgkampen, men så ikke kommer med, når man i fællesskab skal formulere en tiltrædelseserklæring? I den børnehandsplan, som den tidligere regering lagde frem, er der jo vigtige afsnit om familiepolitikken og om betydningen af, at forældre og børn har øget mulighed for at være sammen. Den linje vil Kristeligt Folkeparti arbejde stærkt for i den kommende tid. Der tales i dag om problembørn, problemforældre, problemsamfund. Det store problem er jo tiden og ansvaret. Børn har brug for opmærksomhed, kærlighed og tryghed. Det forudsætter tid og vilje til ansvar. Hvorfor tales der ikke om det i tiltrædelseserklæringen? Den nye regering siger netop, at den vil lægge vægt på holdninger, men alligevel sker der det, at holdningerne totalt glider i baggrunden, og det er blevet ren økonomisnak.

Den kommende tids største menneskelige og folkelige udfordring bliver at udforme en sammenhængende familiepolitik og arbejdsmarkedspolitik, der virkelig tilgodeser børnenes tarv. Hvorfor har regeringen totalt overset det? Mennesker vil selv bestemme, hvordan de skal indrette sig. Det gælder på alle livets områder og selvfølgelig også, når det drejer sig om børnene.

Derfor mener vi, som hr. Ivar Hansen også har været inde på, at det er en politisk opgave at give børnefamilierne mulighed for reelle valg. Nogle ønsker, at det offentlige passer deres børn, andre foretrækker at gøre det selv. Det ene er ikke finere end det andet; må den enkelte familie bare have så stor en valgmulighed, som vi nu kan give familien. Her mener vi der er store og væsentlige opgaver at løse.

På retspolitikens område har vi også bemærket, at hele flygtningespørgsmålet totalt er blevet glemt. Både her, på boligområdet og på andre områder mener vi der fortsat er store opgaver, som skal løses.

Når det gælder det, der ikke er nævnt i talen, savner vi altså en hel del, især hvad holdninger angår, men det, der er nævnt, synes vi er forstandigt. Især på det sikkerhedspolitiske område synes vi, løsningerne er vældig konstruktive og gode; dem kan vi fuldt ud tilslutte os.

På baggrund af dette vil vi fortsat være kritiske, men også samarbejdsvillige for at fremme det, vi mener er rigtigt. Der er åbenlyse mangler, og de må udfyldes. Især er det holdningerne, der mangler; det er den store svaghed ved den tale. Det, der er, kan vi bakke op, men der mangler noget.

Behnke (FP):

Når man gennemgår statsministerens tale fra i tirsdags, fristes man til at tro, at De Radikale har 57 mandater og De Konservative og Venstre kun har 10 mandater tilsammen. Nu er forholdet heldigvis omvendt, og det er De Radikale, der kun har en syvendedel af regeringsmandaterne, men alligevel har De Radikale formået at få alt for meget indflydelse på regeringsprogrammet. Det er selvfølgelig godt skuldret af De Radikale, men vidner på samme tid om, hvor svage De Konservative og Venstre er. Derfor er der bestemt god grund til at få Fremskridtspartiet med i det kommende politiske arbejde, så vi kan få tingene strammet væsentlig mere op, end der er tale om i statsministerens redegørelse.

Fremskridtspartiet lader sig nemlig ikke sådan lige umiddelbart kue af De Radikale. Vi vil have fuld valuta for vores 16 mandater, når forhandlingerne for alvor går i gang.

Statsministerens tiltrædelsestale vidner om, i hvor stort omfang der er behov for at få 16 Fremskridtspartimandater med, som kan give